

Konstrukce novodobého patriarchátu v časopisech pro muže a pro rodinu

Rigorózní práce

Autor: Filip Huněk

Úvodem je třeba říci, že se základní premisou i závěry autora souhlasím. Vzhledem k tomu, že už jako diplomovou práci v roce 2008 zpracoval časopis MAXIM, v problematice se vyzná a také vhodně pracuje s odbornou literaturou, kterou si vybral.

K předloženému textu mám ale pár poznámek a otázek a byla bych ráda, kdyby mi je autor zodpověděl nebo vysvětlil.

Autor vychází ze své diplomové práce, tak že automaticky předpokládá, že některé věci recenzent bude hledat v předchozím textu. Nicméně některé základní údaje by uvést mohl. Nedovíme se například, kdo v ČR MAXIMA vydává (Hachette Filipacchi), že jde o licenční časopis, kde část článků tvoří česká redakce. Nedovíme se ani složení této redakce.

Podobně u časopisu Květy. Pro posouzení textů je to podle mne důležité, protože redakce rozhoduje o tom, co zařadí a je to ona, kdo konstruuje onen novodobý patriarchát.

Autor vysvětluje, že pro porovnání nesehnal čísla Květů za stejné období, jako měl čísla MAXIMA. Otázka je, proč zvolil právě Květy na porovnání a když už to udělal, v redakci mají jistě archiv, kde by mu inkriminovaná čísla poskytli.

A ještě jedna poznámka k časopisu MAXIM – česká redakce často záměrně provokuje, sama uvádí, že některé články nelze brát vážně a tak jsou koncipovány i mnohé texty.

A teď k poznámkám závažnějším. Nelze tvrdit, že neexistuje česky psaná (nebo přeložená) literatura, která se zabývá otázkou maskulinity nebo krizí mužské identity. Mužům v ohrožení je věnováno celé číslo revue Prostor (č. 45/46 z roku 2000), Pohlaví, gender a společnost zkoumá Ann Oakleyová, dále také Renzetti, Claire, M. Ženy, muži a společnost. Praha: Karolinum, 2003 a jazykovou stránku Deborah Tannen v knize Ty mi prostě nerozumíš. Praha: Mladá fronta, 1995. Pro pochopení problematiky je zásadní také Filosofický časopis č. 5, roč. 40/ 1992. Když už se autor odvolává na literaturu o feminismu, měl by zařadit také novější knihy a nevycházet jen z S. Beauvoir. Krom toho na s. 20 tvrdí, že první důležitá esej k tématu je zamyšlení J. S. Milla – 1869. Texty ale vycházely již dřív – Ve Francii předkládá Olympie de Gouges Prohlášení práv žen a občanek jako reakci na La déclaration des droits de l'homme et du citoyen (1789), která doslovně znamená Prohlášení práv mužů a občanů. Také v Anglii se objevuje Obhajoba ženských práv (1792) z pera spisovatelky Mary Wollstonecraft, kde píše "Svoboda je matkou ctností, a pokud jsou ženy už svou povahou otrokyně a není jim dovoleno dýchat ostrý a posilující duch svobody, pak musejí navždy malátnět jako exoti a nutně být považovány za krásné chyby přírody."

Trochu mne jako recenzentku mate, že autor nerozlišuje úplně přesně citáty a parafráze, za články považuje fotografie (s. 59 ...převažují články zobrazující série fotografií spoře oděných žen...) a zařazuje reklamu mezi redakční texty, i když na reklamu má samostatnou kapitolu 4. 3.

Na s. 47 autor uvádí, že stará pranostika říká: zasadit strom, postavit dům a zplodit syna – to by mělo podpořit jeho teorii. Nejde jen o to být rodičem, ale být rodičem SYNA.

Na s. 82 autor píše, že se mu nepodařilo vysvětlit, proč jsou uveřejňovány fotografie s lesbickou konotací – ráda mu to vysvětlím.

V práci jsem našla také některé překlepy, přehozená slova nebo chyby.

Doufám, že si s autorem vše vysvětlíme při diskusi u zkoušky.

Doc. PhDr. Barbora Osvaldová